

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.VI.37.430/2025/6.
A tanács tagjai: Dr. Vitál-Eigner Beáta a tanács elnöke
Dr. Rák-Fekete Edina előadó bíró
Dr. Kurucz Krisztina bíró
Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit bíró
Dr. Demjén Péter bíró

A felperes: Név1
(cím1)
A felperes képviselője: Dr. Igyártó Ügyvédi Iroda
(cím2,
eljáró ügyvéd: Dr. Igyártó Gyöngyi)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
(cím3)
Az alperes képviselője: Dr. Récsényi Adrienn kamarai jogtanácsos

A per tárgya: állampolgársági ügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: a Fővárosi Törvényszék 2025. április 15. napján kelt 109.K.704.503/2024./7. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 109.K.704.503/2024/7. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségének összegét 397.230 (azaz háromszázkilencvenhétezer-kétszázharminc) forintban, az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségének összegét 140.000 (azaz száznegyvenezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a magyar állampolgárságról szóló 1993. évi LV. törvény a továbbiakban: Ápt.) 4. § (3a) bekezdése ab) pontja alapján Magyarország Beregszászi Konzulátusán 2015. október 9-én egyszerűsített honosítási kérelmet nyújtott be, amelyben úgy nyilatkozott, hogy a magyar nyelvet érti és beszéli. A felperes honosításáról a köztársasági elnök 2016. március 7. napján döntött. A felperes az állampolgársági esküt 2016. június 4-én letette, és ezzel a magyar állampolgárságot megszerezte.

[2] A felperes 2024. május 28-án személyesen megjelent Magyarország Prágai Nagykövetségén (a továbbiakban: nagykövetség) - a gyermeke részére - magánútlevél iránti kérelem benyújtása céljából. A konzuli ügyintéző észlelte, hogy a felperes nem ért és nem beszél magyarul. A felperes magyar nyelvtudásának ellenőrzéséről jegyzőkönyvet vettek fel. A felperes a magyar nyelven feltett kérdések közül csak a nevére vonatkozó kérdést értette meg és csak arra tudott magyarul válaszolni. A meghallgatás ezt követően cseh nyelven zajlott. A konzuli ügyintéző megállapította, hogy a felperes a jegyzőkönyv felvételekor a magyar nyelvet egyáltalán nem érti és nem beszéli.

[3] Az alperes 2024. június 25. napján kelt BP/E/19627/2024. számú határozatában megállapította, hogy a felperes magyar állampolgársága visszavonásának feltétele a magyar nyelvtudás hiánya miatt fennáll. Határozatában hivatkozott az Ápt. 4. § (3a) bekezdés ab) pontjára, 9. § (1) és (5) bekezdéseire, 17. § (10) bekezdésére, (11) bekezdés a) és b) pontjaira, valamint az Ápt. végrehajtásáról szóló 125/1993. (IX. 22.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 8/B. § (1) és (2) bekezdéseire. A döntése meghozatala során irányadónak tekintette az Ápt. 4. § (3) bekezdés, valamint a 9. § (1) bekezdés értelmezése körében kialakult kúriai joggyakorlatot (Kfv.37.704/2015/6., Kfv.37.804/2015/4., Kfv.37.848/2018/4.).

[4] Hangsúlyozta, hogy a meghallgatási jegyzőkönyv a felperes jelenlegi magyar nyelvtudásának teljes mértékű hiányáról tanúskodik. A jegyzőkönyv tartalma alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes már a honosításkori kérelem benyújtásakor sem rendelkezett a megfelelő szintű magyar nyelvtudással. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes jogszabály megszegésével szerezte meg a magyar állampolgárságot, mivel esetében a honosítás Ápt. 4. § (3) bekezdésben szereplő egyik feltétele, a magyar nyelvtudás nem

valósult meg, illetve a magyar nyelvtudására vonatkozóan hamis nyilatkozatot tett honosítási kérelmében. Erre tekintettel, valamint az állampolgárság visszavonására rendelkezésre álló határidőre figyelemmel a magyar állampolgárság visszavonásának feltétele a magyar nyelvtudás hiánya miatt a felperes esetében fennáll.

A kereseti kérelem

[5] A felperes a keresetében - alapjogi, eljárásjogi és anyagi jogi rendelkezések megsértésére hivatkozással - elsődlegesen a határozat megsemmisítését, másodlagosan a határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy a magyar állampolgársága visszavonásának feltétele nem áll fenn. Indítványozta személyes meghallgatását a magyar nyelvtudása meglétének igazolására.

Az elsőfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a határozatot a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 92. § (1) bekezdés d) pontja alapján megsemmisítette.

[7] Indokai szerint a perben abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes jogszerűen állapította-e meg, hogy a felperes magyar állampolgársága visszavonásának feltétele a magyar nyelvtudás hiánya miatt fennáll.

[8] Rámutatott arra, hogy az Ápt. 4. § (3) bekezdés, 9. § (1), (5) bekezdés értelmezése körében kialakult kúriai joggyakorlat (pl. Kfv.37.704/2015/6., Kfv.37.804/2015/4., Kfv.37.848/2018/4., Kfv.37.920/2018/4.) alapján a honosításhoz elvárt nyelvtudás a hétköznapi életben szükséges egyszerű kommunikáció lehetőségeként határozható meg, vagyis akként, hogy az alany legalább a mindennapi élethez és ügyintézéshez szükséges kommunikációs szinten érti és beszéli a magyar nyelvet, képes az egyszerű kapcsolatteremtésre, fel tud tenni és meg tud válaszolni olyan kérdéseket, amelyek a mindennapi szükségletek konkrét kifejezésére szolgálnak. Ennek megítéléshez nincs szükség szakértőre, mindenki, aki anyanyelvként ismeri az adott nyelvet, meg tudja állapítani a beszélő kommunikációs szintjét, így a nagykövetség ügyintézője is. Kiemelte, hogy a bírói gyakorlat egységes abban is, hogy az Ápt. 4. § (3) bekezdése és 9. § (1) bekezdése helyes értelmezése szerint az állampolgárság egyszerűsített honosítási eljárásban történő megszerzése feltételeinek vizsgálata szempontjából a kérelmezőnek a honosítási kérelem benyújtásakor birtokolt nyelvtudása releváns, amelyre a későbbiekben keletkezett bizonyítékokból vagy lefolytatott bizonyítási eljárásban feltárt tényekből és körülményekből okszerűen és megalapozottan lehet következtetni.

[9] A felperes által állított eljárási jogsértések kapcsán rámutatott arra, hogy a konzulátusi ügyintézőnek a Vhr. 8/B. § (1) bekezdése alapján jogszabályi kötelezettsége volt a magyar állampolgárságát egyszerűsített honosítással megszerző felperes esetében a megfelelő szintű magyar nyelvtudás hiányának jegyzőkönyvben történő rögzítése és arról az alperes értesítése. A Vhr. 8/B. § (2) bekezdése értelmében a magyar állampolgárság visszavonására irányuló eljárásban az állampolgársági ügyekben eljáró szerv csak indokolt esetben folytat le

bizonyítási eljárást, ha a visszavonásra okot adó körülményt észlelő hatóság által felvett jegyzőkönyv alapján a tényállás tisztázott, az ügyfél ismételt meghallgatására nincs szükség. Ezért az alperes nem sértette meg a tényállás tisztázási és az indokolási kötelezettségét azzal, hogy kizárólag a meghallgatási jegyzőkönyv alapján állapította meg a határozat alapjául szolgáló tényállást. Az Ápt. 17. § (11) bekezdése pedig azt is lehetővé tette az alperes számára, hogy mellőzze az értesítést a magyar állampolgárság visszavonására irányuló eljárás megindításáról, mert a magyar állampolgárság visszavonására okot adó körülményről a felperes meghallgatása során jegyzőkönyv készült, és az eljárás megindítását követően a magyar állampolgárság visszavonására okot adó tény fennállásáról az alperes hatvan napon belül döntött.

[10] Hangsúlyozta, hogy az alperes a határozatát a 2024. május 28. napján felvett jegyzőkönyvre, mint közokirati bizonyítékra alapozta. Ugyanakkor a perben tartott személyes meghallgatás alapján az az összkép alakult ki benne, hogy a felperes nyelvtudása eléri a Kúria gyakorlata által kidolgozott, a mindennapi élethez és ügyintézéshez szükséges kommunikációs szintet. Jóllehet, a felperes szóbeli nyelvtudása több esetben bizonytalan és olykor hiányos vagy nyelvtanilag nem egészen helyes volt, azonban a neki feltett egyszerű kérdések többségét megértette, és azokra adekvát, érthető választ tudott adni. A felperes nyelvtudása éppen a nyelvileg legnehezebb, összefüggő szövegek megfogalmazása esetén volt a legjobb, amikor a tárgyalási szituációról elfeledkezve, spontán módon beszélt magyarul. Hangsúlyozta, hogy a felperes bíróság előtti nyelvtudása még ezen összefüggő szövegek esetén sem lépte túl a hétköznapi életben előforduló egyszerű kapcsolatteremtés szintjét, azonban a Kúria gyakorlata szerint ez már elegendő a honosításhoz.

[11] A fentiekre figyelemmel megállapította, a felperes sikeresen bizonyította, hogy a magyar nyelvet jelenleg megfelelő szinten érti és beszéli, és ebből visszakövetkeztetve a honosítási kérelem benyújtásakor is értette és beszélte azt, ezért az alperes döntése a felperes által vitatott körben jogszabálysértő.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[12] Az alperes az elsőfokú ítélettel szemben - jogszabálysértésre és a kúriai joggyakorlattól való eltérésre hivatkozással - felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[13] Hangsúlyozta, hogy a meghallgatási jegyzőkönyv, mint közokirat tartalmára figyelemmel jogszerűen és a Kfv.37.070/2025/8. számú határozatban kifejtetteknek megfelelően vonta le azt a következtetést, hogy felperes a honosítási kérelem benyújtásakor nem rendelkezett a honosításhoz szükséges nyelvtudással, ennek ellenére a honosítási kérelem formanyomtatványon valótlannul azt a nyilatkozatot tette, miszerint érti, és beszéli a magyar nyelvet.

[14] Ugyanakkor az ítélet sérti a Kp. 78. (2) bekezdését és 85. § (2) bekezdését. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül értékelte, ami abban nyilvánult meg, hogy a bizonyítékok értékelése során csak a perben beszerzett bizonyítékot értékelte, a megelőző eljárásban beszerzett bizonyítékot teljességgel figyelmen kívül hagyta. Ez végső soron azt eredményezte, hogy nem arról döntött, ami a Kp. 85. § (2) bekezdése szerinti feladata, nevezetesen, hogy jogszerűen hozta-e meg a határozatát az annak meghozatalakor fennálló tények alapján.

[15] Meglátása szerint az elsőfokú bíróság a határozatának jogszerűsége szempontjából tévesen és Kfv.37.070/2025/8. számú döntésének elvi tartalmától eltérően értelmezte a Kfv.37.704/2015/6. számú határozatban rögzített „jelenlegi nyelvtudást”. Ugyanis nem a perben történt meghallgatás alapján, hanem a határozat meghozatalának időpontjában rendelkezésre álló tények alapján ismert nyelvtudásából vonható le az a következtetés, hogy felperes a honosítási kérelme benyújtásakor a hatóságot megtévesztette a magyar nyelvtudása tekintetében. Az a körülmény pedig nem érintheti határozata jogszerűségét, hogy a felperes a jegyzőkönyv – mint közokirat – szerint is igazoltan nulla szintről közel egy év alatt milyen szinten képes elsajátítani a magyar nyelvet, illetve a rendelkezésére álló magyar nyelvű kérdésekből milyen szinten képes felkészülni a per tárgyalására.

[16] Hangsúlyozta, hogy a felperesnek a honosítási kérelem benyújtásakor kellett rendelkeznie az egyszerűsített honosítási kérelem benyújtásához szükséges magyar nyelvtudással, nem pedig a bírósági tárgyalás alkalmával, a kúriai gyakorlat szerint életszerű, bizonyított indokot kell adni arra, hogy magyar nyelvtudását a felperes miként vesztette el teljesen.

[17] Állította, hogy az elsőfokú ítélet jogkérdésben eltér a Kúria állampolgársági ügyekben hozott határozataiban foglaltaktól (Kfv.37.704/2015/6. számú határozat [15], Kfv.37.804/2015/4. számú határozat [13] bekezdés, Kfv.37.920/2018/4. számú határozat [19] bekezdés), amelyekben megállapítást nyert, hogy az alperesi döntés alapját képező jegyzőkönyv hitelesen igazolja, hogy a felperes nem érti és nem beszél a magyar nyelvet, valamint kimondják, hogy a jogvita szempontjából annak van döntő jelentősége, hogy felperes a honosítási kérelem benyújtásakor valóban igazolta-e nyelvtudását. Ennek alátámasztására a Kúria szerint elegendő a közhiteles jegyzőkönyv. Az a személy, aki minimum szinten sem kommunikál magyarul, annak a magyar nyelvtudása évekkal korábban, a honosítási kérelem benyújtásakor sem érte el az elvárható mértéket.

[18] A jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Kfv.37.070/2025/8. számú határozat [37] bekezdésben kifejtettektől, amely szerint „jogszerűségi vizsgálatot végző elsőfokú bíróságnak a perben abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a határozat meghozatalakor fennálló tények alapján jogszerű-e az alperesi határozat, nem pedig abban, hogy a felperesnek a határozat meghozatalát követő közel egy év elteltével éppen aktuálisan milyen szintű volt a magyar nyelvtudása. A Kfv.II.37.704/2015/6. számú határozat [5] bekezdésében foglaltakból következően nem a perben foganatosított személyes meghallgatáskori nyelvtudás, hanem a határozat meghozatalakor nyelvtudása volt az a „jelenlegi nyelvtudás”, amelyből visszafelé lehet következtetni a kérelem benyújtásakor nyelvtudásra. A tények utólagos megváltozása ugyanis nem teszi jogszabálysértővé a határozatot”. Hangsúlyozta, hogy meghallgatási jegyzőkönyv felvételétől a perben tartott személyes meghallgatásig eltelt idő alatt felperes megtanulhatott valamilyen szinten magyarul, de ez nem bizonyítja azt, hogy a honosítási kérelem beadásakor rendelkezett megfelelő szintű magyar nyelvtudással. A tárgyaláson történt meghallgatáson elhangzottakból nem lehet arra következtetni, hogy a felperes értett és beszélt volna a szükséges szinten magyar nyelven a honosítási kérelem benyújtásakor.

[19] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, tekintettel arra, hogy az ténybelileg és jogilag is megalapozott. Érvei részletes kifejtésével állította, hogy a pert megelőző eljárásban sérült a tisztességes eljáráshoz való alapjoga, annak során nem gyakorolhatta ugyanis az ügyféli jogait.

A Kúria döntése és jogi indokai

[20] A felülvizsgálati kérelem alapos.

[21] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdésben foglaltakból következően a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[22] A Kp. 120. § (5) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős ítélet meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletében pontosan állapította meg a tényállást, helytállóan hívta fel az alkalmazandó jogszabályokat, helyesen tekintette irányadónak a [12] bekezdésben ismertetett kúriai joggyakorlatot, ám részben a Kp. 85. § (2) bekezdésre vonatkozó téves jogértelmezése, részben a Kfv.37.704/2015/6. számú határozat [5] bekezdésében foglaltak félreértelmezése, részben a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen értékelése miatt megalapozatlan és a kúriai joggyakorlattal ellentétes döntést hozott.

[24] Az Alaptörvény G) cikk (3) bekezdése kimondja, hogy senkit nem lehet születéssel keletkezett vagy jogszerűen szerzett magyar állampolgárságától megfosztani.

[25] Az Ápt. 4. § (3a) bekezdés a) pontja szerint kérelmére kedvezményesen honosítható az a nem magyar állampolgár, aki legalább öt éve érvényes házasságban él olyan személlyel, aki az állampolgársági kérelem benyújtásának időpontjában magyar állampolgár, és közös gyermekük született [ab], az (1) bekezdés b) és d) pontjában meghatározott feltételeknek megfelel [b], és magyar nyelvtudását igazolja [c)].

[26] A kiemelt rendelkezés határozza meg a kedvezményes honosítás négy konjunktív feltételét, amelyből az egyik a magyar nyelvtudás, amelynek meglétét igazolni kell a magyar állampolgárság megszerzéséhez.

[27] Az Ápt. az állampolgárság megszerzésétől számított 20 éven belül lehetőséget ad a magyar állampolgárság visszavonására olyan esetben, ha azt a honosított személy jogszerűtlenül szerezte meg: a 9. § (1) bekezdés értelmében a magyar állampolgárság visszavonható attól a személytől, aki magyar állampolgárságát a jogszabályok megszegésével, így különösen valótlan adatok közlésével, illetve adatok vagy tények elhallgatásával a hatóságot félrevezetve szerezte meg. Nincs helye a visszavonásnak a magyar állampolgárság megszerzésétől számított húsz év elteltével.

[28] A Kúria azt már a korábbi határozatában {Kfv.37.804/2015. számú határozat [12] bekezdés} kimondta, hogy a honosítás feltételeként elvárt nyelvtudás a hétköznapi életben az egyszerű kommunikáció lehetőségeként határozható meg, azaz az alany képes az egyszerű kapcsolatteremtésre, fel tud tenni, és meg tud válaszolni olyan kérdéseket, amelyek a mindennapi szükségletek konkrét kifejezésére szolgálnak.

[29] A Kúria az Áptv. 4. § (3) bekezdés és a 9. § értelmezése körében abban is állást foglalt, hogy a honosítási kérelem benyújtásakor birtokolt nyelvtudás releváns, amelyre a jelenlegi nyelvtudásból vissza lehet következtetni {Kfv.37.704/2015/6. számú határozat [5] bekezdés}.

[30] A perbeli esetben a felperes honosítása és a magyar állampolgárság visszavonásának feltétele fennállását megállapító határozat meghozatala között eltelt több, mint 8 év. Kétségtől kívül nehézséget jelent, hogy az alperesnek visszafelé kell következtetnie a felperes közel 10 évvel ezelőtti magyar nyelvtudására. Az alperesnek az eljárása során beszerzett

bizonyítékokból kellett levonnia következtetést a felperes kérelem benyújtásakori nyelvtudására.

[31] A felperes magyar állampolgársága visszavonásának feltétele fennállását megállapító határozat meghozatalával a közigazgatási hatósági eljárás lezárult. A határozat ellen indított közigazgatási perben eljáró bíróság feladata, hogy eljárásával az alperesi határozattal megvalósított jogsértéssel szemben – erre irányuló megalapozott kérelem esetén – hatékony jogvédelmet biztosítson [Kp. 2. § (1) bekezdés]. Azonban ezt a feladatát a perrendi szabályok szabta korlátok, keretek között végezheti. A közigazgatási per ugyanis nem egyenlő a közigazgatási hatósági eljárás újbóli lefolytatásával, illetőleg nem annak folytatása.

[32] A Kp. 85. §-a határozza meg a közigazgatási per kereteit, az (1) bekezdés értelmében a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja. A (2) bekezdés rendelkezik arról, hogy a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja.

[33] A jelen állampolgársági ügyre vetítve mindez azt jelenti, hogy a jogszerűségi vizsgálatot végző elsőfokú bíróságnak a perben abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a határozat meghozatalakor fennálló tények alapján jogszerű-e a határozat, nem pedig abban, hogy a felperesnek a határozat meghozatalát követő közel egy év elteltével éppen aktuálisan milyen szintű volt a magyar nyelvtudása.

[34] A Kp. 85. § (2) bekezdés értelmezése körében felvetett jogkérdést tekintve, a jelen üggyel egyazonos ügyben hozott Kfv.37.704/2015/6. számú határozat [5] bekezdésében foglaltakból következően nem a perben foganatosított személyes meghallgatásakori nyelvtudás, hanem a határozat meghozatalakori nyelvtudás volt az a „jelenlegi nyelvtudás”, amelyből visszafelé lehet következtetni a kérelem benyújtásakori nyelvtudásra. A tények utólagos megváltozása ugyanis nem teszi jogszabálysértővé a határozatot. Mindebből következően az elsőfokú bíróság a Kp. 85. § (2) bekezdésébe ütközően vizsgálta az alperesi határozat jogszerűségét, valamint eltért a Kfv.37.704/2015/6. számú határozat [5] bekezdésében megtestesülő kúriai joggyakorlattól.

[35] A Kp. 78. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) rendelkezései határozzák meg a perbeli bizonyítás szabályait. A Pp. 265. § (1) kezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. A Kp. 3. § (3) bekezdése kimondja, hogy a jogvita elbírálásához szükséges tények feltárása, az alátámasztásukra szolgáló adatok és bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a feleket terheli.

[36] A felperesnek a sikeres perléshez azt kellett bizonyítania, hogy jogszabálysértő a határozat, mivelhogy az alperes az esetében megalapozatlanul hivatkozott az Ápt. 9. § (1) bekezdés alkalmazhatóságára. Az elsőfokú bíróság az állampolgárság megszerzéséhez szükséges szintű nyelvtudás meglétének igazolására indítványozott bizonyítást lefolytatta, ezáltal a határozat megdöntésére előállt a perben egy bizonyíték.

[37] A közigazgatási per - fentiekben vázolt - sajátosságaira tekintettel a polgári perrendtartás bizonyítási szabályaihoz képest eltérő szabály a Kp. 78. § (2) bekezdése, amely szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. E szabályból is az tükröződik, hogy a közigazgatási per nem egyenlő a közigazgatási hatósági eljárás újbóli lefolytatásával. A közigazgatási perben beszerzett bizonyíték csupán egy a perben rendelkezésre álló bizonyítékok között, azt a megelőző eljárásban beszerzett bizonyítékkal egyenként és

összességükben kell értékelni, majd abból a határozat jogszerűségére vonatkozó következtetést levonni.

[38] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül értékelte, ezzel megsértette a Kp. 78. § (2) bekezdését, ami abban nyilvánult meg, hogy a megelőző eljárásban keletkezett bizonyítékot, a konzulátusi jegyzőkönyvet a bizonyítékok értékelése során teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, holott abból kitűnik, hogy a felperes a nevére vonatkozó kérdésen kívül semmilyen magyar nyelven feltett kérdést nem értett meg, ezért végig cseh nyelven folyt a meghallgatás. Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett bizonyíték kapcsán nem értékelte, hogy a felperes nem értette a tanács elnöke által magyarul feltett kérdéseket (2025. április 15. napján kelt tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal lap alja, 4. oldal lap alsó harmada, 6. oldal lap alja). Az elsőfokú bíróság a felperes magyar nyelvtudásának értékelése során egyáltalán nem vette figyelembe a felperes tárgyaláson tett nyilatkozatát, nevezetesen azt, hogy a magyar nyelvet két vagy három hónapig tanulta 2006-ban. Így azt sem értékelte, hogy mennyire lehet életszerű a magyar nyelv 2-3 hónap alatti - a honosításhoz elvárt szinten való - elsajátítása.

[39] A fentiekben kifejtett jogszabálysértésre és a kúriai joggyakorlattól való eltérésre tekintettel a Kúria a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[40] Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak állást kell foglalnia a kereset megalapozottságáról, amely során abból kell kiindulnia, hogy a felperes határozat meghozatalakor nyelvtudása volt az a „jelenlegi nyelvtudás”, amelyből visszafelé lehet következtetni a kérelem benyújtásakor nyelvtudásra. Az elsőfokú bíróság az új eljárásban juthat ugyanarra a következtetésre a határozat jogszerűségét illetően, azonban mindehhez a perrendi szabályok betartása - okszerű bizonyítékértékelés és teljeskörű indokolás - szükséges.

A döntés elvi tartalma

[41] *A honosítási kérelem benyújtásakor nyelvtudásra a magyar állampolgárság visszavonása feltételének fennállását megállapító határozat meghozatalakor, mint jelenlegi nyelvtudásból lehet visszafelé következtetni.*

Záró rész

[42] A Kúria a felek felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségének összegét a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 110. § (3) bekezdés megfelelő alkalmazásával állapította meg azzal, hogy annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt. A Kúria a felperes által felszámított felülvizsgálati perköltség összegét – mérséklés iránti kérelem hiányában - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontban foglaltak alapján a felperes által felszámított összeggel egyező összegben állapította meg. A Kúria az alperes által igényelt (10 munkaóra szerinti) felülvizsgálati perköltség

összegét a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 3. § (2) bekezdésben foglaltakra figyelemmel állapította meg.

[43] A Kúria végzésével szembeni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[44] A felülvizsgálati eljárásban a Kúria - tárgyalás tartása iránti kérelem hiányában - a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2025. október 16.

Dr. Vitál-Eigner Beáta sk.
a tanács elnöke

Dr. Rák-Fekete Edina sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Krisztina sk.
bíró

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit sk.
bíró

Dr. Demjén Péter sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő